

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/46/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117250162
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Bebčák
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:6117250162.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Bebčáka, členov senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a JUDr. Martyiny Nemravovej, v právnej veci žalobcu: SETCAR s.r.o., so sídlom č.p. 816, 735 32 Rychvald, Česká republika, IČO: 278 50 994, konajúci prostredníctvom organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby: SETCAR s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, so sídlom Černík 386/4, 038 53 Turany, IČO: 47 790 857, zastúpeného právnym zástupcom JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, so sídlom F. X, XXX XX H., proti žalovanému: Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom Karadžičova 17, 825 22 Bratislava 26, IČO: 31 383 408, právne zastúpenému SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, v konaní o zaplatenie peňažnej pohľadávky v sume 348,35 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb/69/2018-132 zo dňa 12.10.2018 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb/69/2018-148 zo dňa 14.11.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb/69/2018-132 zo dňa 12.10.2018 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb/69/2018-148 zo dňa 14.11.2018 v časti napadnutého výroku II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 280,85 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, p o t v r d z u j e .

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb/69/2018-132 zo dňa 12.10.2018 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 19Cb/69/2018-148 zo dňa 14.11.2018 vo zvyšnej časti napadnutého výroku II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 9 % úrok z omeškania ročne zo sumy 280,85 Eur od 26.7.2016 až do zaplatenia a sumu 40,- Eur ako paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku IV. o náhrade trov prvoinštančného konania z r u š u j e a v r a c i a v tejto časti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením okresný súd výrokom I. zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 45,- Eur s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 45,- Eur od 24.7.2016 do zaplatenia, výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 280,85 Eur s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 280,85 Eur od 26.7.2016 až do zaplatenia a sumu 40,- Eur ako paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom III. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom IV. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 64,56 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením. V odôvodnení poukázal na žalobu, doručенú Okresnému súdu Banská Bystrica ako upomínaciemu súdu, ktorou žalobca žiadal žalovaného zaviazat' na zaplatenie sumy 348,35 Eur spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 24.7.2016 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40,- EUR. Na odôvodnenie žalobou uplatneného práva

žalobca poukázal na skutočnosť, že dňa 28.4.2016 došlo v obci Žilina ku škodovej udalosti spôsobenej poškodenému EBER s.r.o., so sídlom Jánošíkova 264, Žilina, IČO: 46 320 920 na vozidle Mini Cooper, evidenčné č. 61P56E. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného. V dôsledku uvedeného bol poškodený nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie vlastných potrieb, a to jeho zapožičaním u žalobcu na základe Zmlúv o nájme č. 199 a/ zo dňa 28.4.2016, č. 199 b/ zo dňa 30.4.2016, č. 199 c/ zo dňa 13.5.2016 a č. 199 d/ zo dňa 17.5.2016. Po ukončení nájmu vystavil žalobca poškodenému faktúru č. 2016223 zo dňa 18.5.2016, splatnú 1.6.2016 na sumu 1.242,- EUR s DPH (1.035,- EUR bez DPH). Oznámením o poistnom plnení zo dňa 8.7.2016 žalovaný oznámil poškodenému šetrenie škodovej udalosti tak, že neuznal dĺžku doby prenájmu náhradného motorového vozidla a odpočítal náklady, ktoré boli vynaložené používaním vlastného motorového vozidla, čím priznal náklady vo výške 686,65 EUR. Poškodený uzatvoril so žalobcom dňa 11.7.2016 Zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorej predmetom bol nárok na náhradu škody vyplývajúcej z predmetnej poistnej udalosti zo dňa 28.4.2016 z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla vo výške 348,35 EUR s príslušenstvom a s právami s ňou spojenými. Keďže žalovaný šetrenie poistnej udalosti ukončil dňa 8.7.2016, dostal sa dňom 24.7.2016 do omeškania a v nadväznosti na úpravu § 11 ods. 7 Zákona o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „Zákon o PZP“), má žalobca právo na úrok z omeškania.

2. Upomínací súd vyhovel žalobe v celom rozsahu vydaním platobného rozkazu, proti ktorému podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odpor s vecným odôvodnením. Na odôvodnenie odporu žalovaný uviedol, že právo žalobcu na zaplatenie sumy 348,35 EUR v celom rozsahu popiera a odmieta. Poukázal na skutočnosť, že doba prenájmu náhradných vozidiel podľa nájomných zmlúv predstavovala 23 dní. Samotná oprava poškodeného motorového vozidla Mini Cooper však prebiehala v rozsahu 19 dní, a to od 2.5.2016 do 20.5.2016. Nájom náhradného vozidla za deň 17.5.2016 bol uplatňovaný duplicitne, keďže podľa Nájomných zmlúv mal držiteľ poškodeného motorového vozidla v uvedený deň prenajaté až dve náhradné vozidlá. Navyše prvým dňom nájmu bol deň 28.4.2016, teda deň dopravnej nehody, ktorá sa stala o 13.00 hodine. Napriek tomu cena nájmu za uvedený deň bola určená v plnej výške denného nájmu. Tiež faktúra za prenájom náhradných vozidiel bola vyhotovená už dňa 18.5.2016, hoci nájom mal trvať do 20.5.2016. V nadväznosti na to žalovaný za oprávnený považoval prenájom náhradných motorových vozidiel iba v rozsahu 18 dní a za 5 dní náklady na prenájom neuznal. Taktiež neuznal ani náklady používania vlastného motorového vozidla v rozsahu 123,35 EUR. V časti uplatneného úroku z omeškania poukázal žalovaný na úpravu podľa § 11 ods. 6 písm. a/, ods. 8, ods. 7 Zákona o PZP (Zákon o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla). Uviedol, že si splnil v zákonnej trojmeseačnej lehote od oznámenia vzniku poistnej udalosti svoju povinnosť vyplývajúcu mu z označenej právnej úpravy, čo učinil listom z 8.7.2016. Táto skutočnosť podľa § 11 ods. 8 Zákona o PZP vylučuje nárok na uplatnenie úroku z omeškania. Eventuálny nárok na úroky z omeškania by mohol žalobcovi vzniknúť až vtedy, ak by žalovaný neplnil poistné plnenie po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody v zmysle úpravy § 11 ods. 7 Zákona o PZP.

3. Na vznesenú procesnú obranu reagoval žalobca podaním, ktoré je v spise na č.l. 43 až 44. Zopakoval svoje tvrdenie, podľa ktorého krátenie dĺžky prenájmu a v nadväznosti na to nákladov na prenájom zo strany žalovaného nepovažuje za dôvodné. Poškodený potreboval náhradné vozidlo od vzniku škodovej udalosti, teda už odo dňa 28.4.2016 do odovzdania opraveného vozidla, teda až do 20.5.2016. Mal teda zapožičané náhradné vozidlo len na nevyhnutnú dobu. V nadväznosti na namietanú duplicitu uplatnenia nákladov za náhradné vozidlo za deň 17.5.2016 zobrať žalobca pred otvorením prvého pojednávania vo veci a pred predbežným prejednaním sporu žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 45,- EUR spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 24.7.2016 až do zaplatenia, v nadväznosti na čo okresný súd na základe aplikácie § 145 ods. 2 CSP (Zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok - ďalej len „CSP“) rozhodol výrokom I. o čiastočnom zastavení konania.

4. Pokiaľ ide o krátenie o tzv. rozsah používania vlastného motorového vozidla v celkovej výške 123,35 EUR, aj v tejto časti považuje žalobca tvrdenia žalovaného za tvrdenia, ktoré nemajú žiaden reálny základ a nie sú preukázané ani relevantnými dôkazmi. Ide o ničím nepodloženú úvahu žalovaného, ktorá nemá reálny základ, ani právny rámeč oprávnenosti. Žalobca zdôraznil, že v konaní nie je sporná skutočnosť prenájmu vozidla žalobcom poškodenému a nie je rozporovaná výška fakturovaného nájomného, pričom v tejto súvislosti žalobca poukázal na čiastočné plnenie poskytnuté zo strany žalovaného v rámci likvidácie poistnej udalosti. Tvrdenie žalovaného v tejto časti procesnej obrany je podľa názoru žalobcu potrebné hodnotiť podľa § 151 ods. 1 CSP. Práve v dôsledku dopravnej nehody

došlo ku znehodnoteniu motorového vozidla poškodeného, a to v logickej rovine vyslovene ustálenou judikatúrou aj NS SR zakladá záver, že aj keď vozidlo bolo opravené, je na trhu jeho hodnota nižšia v dôsledku poškodenia, aká by bola hodnota v prípade uvádzania vozidla na predaj ako nebúraného. Uvedené je všeobecný fakt a práve naopak poškodený by mohol v danom smere uvedené zníženie hodnoty požadovať ako náhradu škody a nie naopak, ako to tvrdí žalovaný, že počas opravy, kedy vozidlo nebolo používané, sa jeho hodnota neznižovala. Žalobca zdôraznil reparačnú funkciu náhrady škody, ktorá má zaistiť plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy. Poškodený potrebuje vozidlo každodenne, preto je potrebné za plnú kompenzáciu brať aj prenájom náhradného vozidla ako spôsobenej škody. Vo väzbe na R 7/1992 a bližšie neoznačený rozsudok Krajského súdu Bratislava žalobca uviedol, že škoda spočívajúca v tom, že poškodený vynaložil vyššie náklady na vypožičanie osobného automobilu v porovnaní s nákladmi, ktoré by inak vynaložil na prevádzku svojho automobilu, ktorý nemohol používať v dôsledku poškodenia, je skutočnou škodou, ktorú je škodca povinný nahradiť v rozsahu nutne a účelne vynaložených nákladov. S poukazom na rozsudok Krajského súdu Košice sp.zn. 3Cob/189/2014 žalobca zdôraznil, že keby nedošlo ku porušeniu pravidiel cestnej premávky, nedošlo by k nehode, a teda by nebol nutný ani nájom náhradného motorového vozidla. Možnosť využiť náhradné vozidlo počas opravy vlastného motorového vozidla má byť akosi formou kompenzácie za škodu spôsobenú na vozidle poškodeného a tento inštitút má slúžiť aj k nahradeniu zaužívaného sociálneho komfortu poškodeného. Neexistuje žiadna zákonná, ani zmluvná povinnosť, ktorá by poškodenému ukladala, aby hľadal najlacnejšiu požičovňu, resp. aby robil preukázateľný výber medzi poisťovňami (poznámka krajského súdu: správne malo byť zrejme uvedené poisťovňami), ktoré ponúkajú náhradné vozidlá. V tejto časti poukázal žalobca na rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 27Cb/39/2012 a Krajského súdu Žilina sp.zn. 13Cob/110/2017 z 22.11.2017. Vo vzťahu k procesnej obrane žalovaného týkajúcej sa úroku z omeškania poukázal žalobca na úpravu podľa § 11 ods. 7 prvá časť vety Zákona o PZP, v nadväznosti na ktorú právnu úpravu považuje uplatnený úrok z omeškania žalobca za správny a zákonný. Druhá časť vety označeného ustanovenia sa týka predloženia rozhodnutia súdu poisťovateľovi zo strany poisteného, ktorý poisťovni predložil rozhodnutie na preplatenie. Výklad, ktorý uvádza žalovaný, nie je v súlade s princípom právnej istoty. Pokiaľ by tento názor žalovaného bol prijatý, prvá časť vety označeného ustanovenia by bola neúčelná a v samotnej podstate obsolentná, nakoľko by jej uplatnenie nikdy nenastalo.

5. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalobcom v tejto veci je subjekt - obchodná spoločnosť so sídlom na území Českej republiky, zaoberal sa okresný súd skúmaním procesnej podmienky právomoci na prejednanie a rozhodnutie tejto veci. S poukazom na Kapitulu II Oddiel 1 Článok 4 bod 1. Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady /EÚ/ č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Nariadenie Brusel I. v znení platnom a účinnom podľa Článku 66 od 10.1.2015 - Nariadenie Brusel 1 Bis, v spojení so zohľadnením momentu začatia konania v tejto veci), okresný súd skonštatoval splnenie procesnej podmienky právomoci na prejednanie a rozhodnutie veci. Vo vzťahu k otázke rozhodného práva na právne posúdenie tejto veci aplikoval okresný súd úpravu vyplývajúcu z Kapitoly II Článku 4 bod 1. Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady /ES/ č. 864/2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky /Nariadenie Rím II/, všetko pri zohľadnení povahy uplatnenej pohľadávky, ktorou bolo právo žalobcu na zaplatenie peňažnej pohľadávky z titulu náhrady škody, ktorá vznikla v dôsledku poistnej udalosti poškodenému subjektu práv a povinností - právnickej osobe, ku ktorej poistnej udalosti, a teda ku vzniku škody došlo na území Slovenskej republiky. Po vyhodnotení týchto skutočností dospel okresný súd k záveru o dôvodnosti právneho posúdenia žalovanej pohľadávky podľa právneho poriadku SR. Pri ustálení posúdenia rozhodného práva vo vzťahu k otázke, či má byť uplatnené právo posudzované ako právo vyplývajúce zo vzťahu zmluvného alebo mimozmluvného, skonštatoval okresný súd absenciu zistenia dobrovoľného prevzatia záväzku niektorou zo strán sporu voči druhej strane, čím je odôvodnený záver o posúdení žalovanej pohľadávky ako práva z mimozmluvného vzťahu medzi stranami sporu (pri tomto konštatovaní poukazuje okresný súd na závery podľa rozhodnutia ESD č. C- 27/02 vo veci Engler).

6. Okresný súd mal za medzi stranami nesporné okolnosti, a to vznik poistnej udalosti dňa 28.4.2016 v obci Žilina, pri ktorej bola spôsobená škoda poškodenému subjektu EBER s.r.o., na vozidle Mini Cooper, evidenčné č. 61P56E, ktorá škoda bola spôsobená prevádzkou vozidla poistenca žalovaného. V súvislosti so zapožičaním náhradných vozidiel realizoval žalovaný v prospech poškodeného vyplatenie poistného plnenia vo výške 686,65 Eur. Žalovaný zaslal poškodenému listom zo dňa 8.7.2016 Oznámenie o výške poistného plnenia. Okresný súd sa vzhľadom na obsah procesnej obrany žalovaného primárne zaoberal vyhodnotením jeho námietky nedostatku aktívnej vecnej legitimácie

žalobcu. Žalovaný v tomto smere poukazoval na označenie postupníka v Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 11.7.2016 a na závery vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Žiline vo veci sp.zn. 13Cob/17/2018. Žalovaný Zmluvu o postúpení pohľadávky považoval za neplatný právny úkon, pretože zmluvnou stranou postupníka je v nej označená organizačná zložka, ktorá nemá právnu subjektivitu. Okresný súd po vykonanom dokazovaní konštatoval nedôvodnosť tejto námietky žalovaného. Podľa označenia postupníka v predloženej písomnej Zmluve o postúpení pohľadávky je tento označený ako: SETCAR s.r.o., IČO: 278 50 994, so sídlom č.p. 816, 735 32 Rychvald, Česká republika, zapísaný v obchodnom registri Krajského súdu v Ostrave, podnikajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom SETCAR s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, so sídlom Černík 386/4, 038 53 Turany, IČO: 47 790 857 (ďalej len „SETCAR“). Podľa okresného súdu ide o kompletne a komplexne označenie zmluvnej strany postupníka, ktorým je subjekt s právnou subjektivitou - obchodná spoločnosť so sídlom v Českej republike a nejedná sa výlučne o označenie organizačnej zložky. Označenie postupníka obsahuje všetky potrebné údaje slúžiace k identifikácii nezameniteľne označeného subjektu - žalobcu ako zahraničnej právnickej osoby a tiež údaje týkajúce sa jeho organizačnej zložky zapísanej v obchodnom registri SR. Tieto údaje sú uvedené vo väzbe na úpravu § 21 ods. 1, 2 a najmä ods. 4 Obchodného zákonníka (ďalej aj len „OBZ“) a nečinia z riadne označeného subjektu označenie výlučne len organizačnej zložky bez právnej subjektivity. V tomto bol zásadný rozdiel od skutkových východísk v prejednávanvej veci a vo veci Krajského súdu v Žiline sp.zn. 13Cob/17/2018, kde bol subjekt v zmluve označený ako: SETCAR s.r.o., so sídlom Černík 386/04, 038 53 Turany, IČO: 47 790 857, čo predstavuje označenie výlučne organizačnej zložky. Jedná sa tak o zásadnú skutkovú odlišnosť uvedených právnych vecí, a preto nebolo možné závery označeného rozsudku Krajského súdu v Žiline zohľadniť. Okresný súd podporne poukázal aj na obsah oznámenia postupcu o postúpení z č.l. 14, kde je postupník taktiež identifikovaný ako subjekt práv a povinností a nielen ako organizačná zložka. Realizáciou oznámenia o postúpení pohľadávky voči dlžníkovi zo strany postupcu berie na seba postupca riziko vyplývajúce z toho, že i v prípade neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky splní dlžník svoj záväzok tretej osobe - postupníkovi označenému v oznámení o postúpení pohľadávky. Samotným postúpením pohľadávky nedochádza k inej zmene záväzku, než ku zmene v osobe veriteľa. Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a z takéhoto oznámenia súd vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal platnosť a existenciu Zmluvy o postúpení pohľadávky. Dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolávať neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie preukazoval Zmluvou o postúpení pohľadávky postupník (rovnako R 119/2003). Práve vo väzbe na tieto závery žalobca už v žalobe označoval a produkoval aj uvedené Oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky a okresný súd preto vychádzal zo záveru, že aj toto Oznámenie zakladá aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu ako postupníka v tomto konaní.

7. Okresný súd považoval za potrebné zaujať stanovisko aj k právnym úkonom nájomných zmlúv označených žalobcom. Okresný súd vychádzal z názoru, že tieto nájomné zmluvy sú platnými právnymi úkonmi - nájomnými zmluvami podľa § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej aj len „OZ“) v spojení s § 261 ods. 1, 9 OBZ, teda právnymi úkonmi, pre ktoré nie je zákonom stanovená povinná písomná forma (okresný súd osobitne uviedol, že v konaní nebola žiadnou zo strán tvrdená zmluvná vôľa pri uzatváraní predmetných zmlúv smerujúca k tomu, aby boli tieto úkony uzatvorené ako zmluvy o nájme dopravného prostriedku podľa § 630 a nasl. OBZ, kde hmotno-právna úprava vyžaduje písomnú formu). Pri závere o platnosti týchto nájomných zmlúv okresný súd zohľadnil nespornú skutkovú okolnosť uzatvorenia Dodatkov k týmto zmluvám zo dňa 25.11.2016, v ktorých zmluvné strany jednoznačne, nepochybne a zrozumiteľne v rámci zmluvnej voľnosti deklarovali, že nájomné zmluvy uzatvoril prenajímateľ označený v záhlaví týchto dodatkov ako SETCAR s.r.o., so sídlom Rychvald, Česká republika, v mene ktorého konala jeho organizačná zložka. Podpisom Dodatkov túto skutočnosť potvrdila konateľka prenajímateľa, ktorá je súčasne vedúcou organizačnej zložky - p. Jana Čempelová. V Dodatkoch nájomca vyhlásil, že nepresnosť označenia prenajímateľa v nájomných zmluvách nemala vplyv na jeho rozhodnutie nájomnú zmluvu uzatvoriť slobodne, vážne a pri jej uzatváraní bol nájomca informovaný o tom, že prenajímateľ podniká na území Slovenskej republiky prostredníctvom označenej organizačnej zložky. Dodatkami účastníci upresnili označenie prenajímateľa v nájomných zmluvách, a to: SETCAR s.r.o., so sídlom Česká republika, podnikajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom SETCAR s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby. Okresný súd tak predmetné nájomné zmluvy hodnotil ako platné právne úkony, ktoré ako prenajímateľ uzatvoril SETCAR s.r.o., so sídlom Česká republika. Okresný súd podporne poukázal na závery rozhodnutia NS SR sp.zn. 5Obdo/17/2000, podľa ktorých

„zo skutočnosti, že v zmluve je ako účastník zmluvy označená organizačná zložka existujúcej právnickej osoby, nemožno dospieť k záveru, že ju uzavrela organizačná zložka vo svojom mene a nie v mene právnickej osoby“.

8. Okresný súd ďalej pri zohľadnení nespornosti skutočnosti vzniku škodovej, resp. poistnej udalosti a jej likvidácie zo strany žalovaného v prospech poškodeného v rozsahu 686,65 Eur, vyhodnocoval otázku existencie základu žalovanej pohľadávky z hľadiska žalovaným namietaného samotného vzniku práva na zaplatenie náhrady škody. Žalovaný namietal, že žalobca nepreukázal reálne zaplatenie nákladov za nájom, teda vznik škody. Okresný súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania oboznámením listinných dôkazov, a to Zmluvy o postúpení pohľadávky a faktúry č. 2016223 podľa § 191 ods. 1 CSP konštatoval, že z bodu 4 a 5 Zmluvy o postúpení pohľadávok vyplýva skutočnosť vzniku škody v podobe skutočnej škody zodpovedajúcej zmenšeniu majetkových hodnôt na strane žalobcu v rozsahu započítania podľa bodu 5 Zmluvy o postúpení pohľadávok, a to všetko pri zohľadnení skutočnosti povahy inštitútu započítania ako jedného zo spôsobov zániku záväzku. Z bodu 5 Zmluvy plynie, že pohľadávka právneho predchodcu žalobcu na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky a pohľadávka žalobcu na zaplatenie nájomného boli vysporiadané započítaním, čím došlo k faktickej úhrade nájomného. Okresný súd poukázal na závery odôvodnenia uznesenia Krajského súdu Bratislava vo veci sp.zn. 3Cob/220/2017, podľa ktorých je potrebné vychádzať zo Zmluvy o postúpení, nakoľko predmetnou Zmluvou došlo jednak ku postúpeniu pohľadávky a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom s tým, že úhradu nájomného supluje v tomto prípade samotné postúpenie. Predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody. Náklady poškodený ako nájomca náhradného vozidla voči svojmu veriteľovi ako prenajímateľovi nezaplatil, vysporiadaním záväzku však došlo k postúpeniu pohľadávky, v dôsledku čoho si žalobca uplatnil dlh od žalovaných.

9. Okresný súd ďalej hodnotil dôvodnosť uplatnenej výšky žalovanej pohľadávky vo väzbe na obranu žalovaného, ktorý namietal, že oprava vozidla trvala 19 dní od 2.5.2016 do 20.5.2016, že za deň 17.5.2016 bolo nájomné uplatnené duplicitne, že za deň poistnej udalosti 28.4.2016 bolo uplatnené nájomné za celý deň, hoci k dopravnej nehode došlo o 13.00 hod. a že faktúra za nájom bola vystavená už 18.5.2016, hoci nájomné bolo uplatnené až do 20.5.2016. Žalovaný tak neuznal sumu 225,- Eur za 5 dní nájmu a sumu 123,35 Eur ako náklady za prevádzkovanie vlastného motorového vozidla. Okresný súd pri tejto obrane primárne zohľadnil dispozitívny úkon žalobcu, ktorý v reakcii na obranu žalovaného zobral žalobu späť v časti o zaplatenie 45,- Eur s 9 % úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 24.7.2016 do zaplatenia, čo má zodpovedať duplicitne uplatneným nákladom z titulu nájomného za deň 17.5.2016. K námietke uplatnenia nájomného za celý deň 28.4.2016, hoci došlo k poistnej udalosti až o 13.00 hod., okresný súd s poukazom na prejavy zmluvnej voľnosti zmluvných strán Nájomnej zmluvy č. 199 z 28.4.2016 poukázal na dojednanie o dennom nájmom 45,- Eur, ktoré dojednanie však nevylučuje uplatnenie nájomného aj za kratší čas ako celý deň. V tejto časti tak okresný súd obranu žalovaného hodnotil ako dôvodnú a za tento deň priznal účelne vynaložené náklady v rozsahu polovice dojednaného denného nájomného, teda v sume 22,50 Eur a vo zvyšnej časti žalobu o zaplatenie 22,50 Eur s 9 % úrokom z omeškania z tejto sumy od 26.7.2018 do zaplatenia zamietol.

10. K otázke účelnosti zvyšnej časti žalovanej pohľadávky poukázal okresný súd na bod 9 rozsudku Krajského súdu v Žiline vo veci sp.zn. 13Cob/110/2017, podľa ktorého je skutočnou škodou aj nájomné za prenajaté motorové vozidlo s tým, že poškodený nemožnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo riešil požičaním náhradného motorového vozidla a cenu za nájom požičaného vozidla po dobu opravy svojho vozidla uplatnil v súdnom konaní a táto cena zodpovedala výdavkom, ktoré poškodenému vznikli a ktoré by inak nenastali, ak by mohol používať svoje vlastné vozidlo. Okresný súd ako relevantné hodnotil nesporné vyjadrenie poškodeného k účelovosti zapožičania motorového vozidla zo dňa 20.5.2016 a skutočnosť, že ku vzniku škody došlo 28.4.2016 s prijatím vozidla do opravy dňa 2.5.2016, ako to vyplýva z listinných dôkazov. Podľa okresného súdu bol poškodený práve v dôsledku poistnej udalosti obmedzený v užívaní svojho motorového vozidla. Je preto irelevantná skutočnosť, že samotná oprava, teda výkon opravy trval od 2.5.2016 do 20.5.2016 a rozhodujúcim je celkový čas obmedzenia poškodeného v užívaní jeho vozidla, ktorý čas preukázateľne zahŕňal obdobie od poistnej udalosti, teda od 28.4.2016 do ukončenia opravy 20.5.2016, ako to vyplýva z listinných dôkazov. Ako irelevantné hodnotil okresný súd tiež vystavenie faktúry dňa 18.5.2016, keďže aj v tomto prípade je rozhodujúcou skutočnosť vnúteného obmedzenia poškodeného v užívaní jeho

motorového vozidla v dôsledku poistnej udalosti až do 20.5.2016. Okresný súd tak nevyhodnotil ako relevantnú obranu žalovaného smerujúcu voči výške pohľadávky v rozsahu krátenia za 5 dní, teda v rozsahu sumy 225,- Eur. Okresný súd hodnotil ako nedôvodnú aj námietku žalovaného voči výške uplatnenej pohľadávky - krátenie o náklady za používanie vlastného motorového vozidla vo výške 123,35 Eur. Z vykonaného dokazovania nevyplynul záver o existencii hmotno-právneho základu takéhoto postupu žalovaného a tým ani základ pre konštatovanie dôvodnosti procesnej obrany žalovaného v tejto časti. Okresný súd v tomto smere poukázal na závery vyplývajúce z rozsudku NS SR vo veci sp.zn. 2Obdo/48/2012, podľa ktorého: V konečnom dôsledku poškodenie vozidla dopravnou nehodou a následne vykonaná oprava pri použití nových náhradných dielov vozidlo nezahodnocuje, pretože každou dopravnou nehodou, ktorou je vozidlo poškodené, sa vo všeobecnosti jeho technická hodnota znižuje. Správanie žalobcu ako poškodeného len viedlo k tomu, aby sa obnovil stav vozidla, ktorý tu bol pred škodovou udalosťou /dopravnou nehodou/ a k vynaloženiu nákladov na vykonanú opravu bol žalobca nútený dopravnou nehodou. Žalobcovi musí byť kompenzovaná ujma, ktorá mu vznikla z titulu dopravnej nehody za súčasného stavu, že žalovaný a ani vedľajší účastník na strane žalovaného nepreukázali, že by sa žalobca bezdôvodne obohatil, t.j. že by na opravu vozidla boli použité nové diely, ktoré nesmerovali k obnoveniu prevádzkyschopnosti vozidla, resp. že by nové diely s opravou poškodeného vozidla nesúviseli. Uplatnenie „amortizácie“ by bolo porušením zásady neminem leadere - nikoho nepoškodzovať. Účelom zákonnej úpravy je taký postup, aby sa poškodenému jeho právo na náhradu škody v plnej miere kompenzovalo, čo je aj v zhode so spravodlivým výkladom zákona. Opačný prístup k prejednávanej sporovej veci, ktorý by nezohľadnil vykompenzovanie škody v celom rozsahu v dôsledku vynaložených nákladov žalobcom na opravu poškodeného vozidla, aby sa toto dostalo do stavu pred poškodením, by bol aj v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá kladie dôraz pri rozhodovaní všeobecných súdov na princíp riadneho a spravodlivého procesu v zmysle Článku 46 Ústavy SR a Článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Okresný súd potom na základe skonštatovania skutkovej a právnej dôvodnosti uplatneného práva na náhradu škody a pri aplikácii úpravy podľa § 442 ods. 1 OZ a špeciálnej úpravy vyplývajúcej zo Zákona o povinnom zmluvnom poistení, rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 321,35 Eur.

11. Okresný súd k záväzku žalovaného ďalej uviedol, že tento záväzok na náhradu škody je peňažným záväzkom a s omeškaním so splnením takéhoto záväzku vzniká žalovanému povinnosť zaplatiť úrok z omeškania ako sankciu za oneskorenú úhradu. V nadväznosti na špeciálnu právnu úpravu vyplývajúcu z § 11 ods. 8 Zákona o povinnom zmluvnom poistení (ďalej aj len zákon o PZP) konštatoval okresný súd splnenie podmienok vyplývajúcich z tejto špeciálnej úpravy pre priznanie úroku z omeškania. Táto úprava viaže vznik práva na úroky z omeškania na nesplnenie povinnosti poisťovateľa podľa ods. 6. Okresný súd z Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 8.7.2016 konštatoval, že toto oznámenie nie je z hľadiska jeho obsahu možné považovať za náležité, riadne, a teda úpravou § 11 ods. 6 písm. b) Zákona o PZP predpokladané poskytnutie písomného vysvetlenia poškodenému vo vzťahu k dôvodom, pre ktoré žalovaný odmietol poskytnúť alebo znížil poistné plnenie. Účelom úpravy § 11 ods. 6 tohto zákona je poskytnutie vysvetlenia poškodenému zo strany poisťovateľa v podobe zrozumiteľného informovania poškodeného o dôvodoch a rozsahu odmietnutia poistného plnenia alebo jeho zníženia. Predmetné oznámenie zo dňa 8.7.2016 tento účel nenapĺňa, a teda okresným súdom nie je hodnotené ako riadne splnenie povinností poisťovateľa, keďže predstavuje len výpočet položiek, teda akúsi sumarizáciu položiek nepriznaného plnenia. Jediné odôvodnenie uvedené v tomto oznámení je bez označenia konkrétneho východiska odôvodňujúceho zrozumiteľne správnosť a dôvodnosť takéhoto postupu žalovaného a týka sa doby prenájmu skrátenej o 18 dní, ktorá mala podľa oznámenia zodpovedať rozsahu nevyhnutnej opravy. V predmetnom oznámení je len nekonkrétne, všeobecne a nie náležite vymedzené, že výška skutočnej škody bola stanovená na základe nahlásených údajov o priebehu a rozsahu poistnej udalosti, ohliadky, správy vyšetrovacích orgánov a predložených dokladov. Len takéto samotné strohé vymenovanie východísk bez zrozumiteľnej konkretizácie postupu žalovaného pri určení konkrétnej výšky poistného plnenia neposkytuje poškodenému náležité vysvetlenie k jednotlivým položkám, čo okresný súd uvádza k položke rozdielu priznanej doby prenájmu v sume mínus 225,- Eur a vo vzťahu k ostatným položkám zakladá úplnú absenciu takéhoto náležitého vysvetlenia. Žalobca preto dôvodne uplatnil úrok z omeškania v zákonnej sadzbe, ktorá pri zohľadnení obchodno-právnej úpravy uplatnenej pohľadávky bola priznaná na základe § 369 ods. 1, 2 OBZ v sadzbe vyplývajúcej zo zákona. Pri ustálení vzniku omeškania vychádzal okresný súd z nespornosti tvrdenia žalobcu o ukončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie dňom 8.7.2016, v nadväznosti na čo lehota 15 dní uplynula dňa 25.7.2016 a odo dňa 26.7.2016 bol žalovaný v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku. Vo zvyšnej časti, teda v časti úroku z omeškania

požadovaného za čas od 24.7.2016 do 25.7.2016, okresný súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Pri zohľadnení obchodno-právnej povahy uplatneného práva žalobca skutkovo a právne dôvodne uplatnil aj pohľadávku v rozsahu 40,- Eur z titulu paušálnej náhrady nákladov v zmysle ust. § 369c OBZ.

12. Vo výroku o trovách konania rozhodol okresný súd v zmysle ust. § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP. Okresný súd zohľadnil, že žalobca zobral žalobu späť a v tejto časti nesie procesné zavinenie na zastavení konania, čo spolu s časťou, v ktorej okresný súd rozhodol o zamietnutí žaloby, predstavuje neúspech žalobcu. Okresný súd po vyčíslení konštatoval, že celkový úspech žalobcu predstavuje 82,28 % a jeho neúspech 17,72 % a teda čistý úspech žalobcu v konaní je potom v rozsahu 64,56 %, v ktorom rozsahu bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania voči žalovanému.

13. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný cestou právneho zástupcu, a to v časti vyhovujúceho výroku II. a v časti IV. závislého výroku o náhrade trov konania. Žalovaný namietal, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie ohľadom vzniku skutočnej škody v rozsahu započítacieho úkonu podľa zmluvy o postúpení pohľadávok. Podľa žalovaného nemohlo dôjsť ku vzniku škody na základe vzájomného zápočtu pohľadávok, keďže podľa zmluvy o postúpení pohľadávky mala postúpená pohľadávka existovať už v čase postúpenia. Postupca EBER, s.r.o. však nemohol mať v čase uzatvorenia zmluvy pohľadávku z titulu domnejšej náhrady škody voči žalovanému, ak neuhradil faktúru č. 2016223 za prenájom náhradného vozidla. Preto nemohlo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva k pohľadávke na náhradu škody, keďže táto v čase postúpenia neexistovala. Žalobca preto nemá právny titul na vymáhanie pohľadávky a nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie nemožno zhojiť ani následným započítacím úkonom. Súd prvej inštancie tieto skutočnosti pri skúmaní vecnej legitímácie žalobcu nezohľadnil, a preto jeho rozhodnutie je v tomto smere nesprávne.

14. Žalovaný ďalej namietal, že predmetné nájomné zmluvy sú podľa záveru okresného súdu platnými právnymi úkonmi. Podľa žalovaného absolútna neplatnosť pôsobí od začiatku a jej účinky pôsobia definitívne, aj keby dôvod neplatnosti dodatočne odpadol. Absolútne neplatný právny úkon nemožno dodatočným schválením zhojiť ani konvalidovať. Neplatnosť nájomných zmlúv preto nemohla byť zhojená uzatvorením dodatkov, ktoré boli uzatvorené až po skončení nájomného vzťahu. Ak okresný súd konštatoval, že nájomnú zmluvu možno uzatvoriť v ústnej forme, tak podľa názoru žalovaného, ak subjekt bez právnej subjektivity uzatvorí ústnu nájomnú zmluvu, nejde o platný právny úkon. Nedostatok právnej subjektivity organizačnej zložky znamená, že organizačná zložka nemá spôsobilosť na právne úkony v písomnej ani ústnej forme. Na prejednávajúcu vec nemožno aplikovať ani závery Najvyššieho súdu SR v rozhodnutiach sp.zn. 5Obdo/17/2000 a sp.zn. 4M Obdo/2/2010, ktoré závery boli vyslovené v kontexte iných skutkových okolností, týkajúcich sa konania zamestnancov banky v organizačných zložkách, pobočkách banky, ktorí úkony realizovali v prospech banky a nie organizačnej zložky. Nájomné zmluvy preto žalovaný považuje za absolútne neplatné a namieta v tomto smere aj platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, v ktorej záhlaví už síce nie je identifikovaná iba organizačná zložka, avšak zmluva je podpísaná organizačnou zložkou. Na prejednávajúcu vec je preto zásadný názor Krajského súdu v Žiline vo veci sp.zn. 13Cob/17/2018, podľa ktorého organizačná zložka nemá právnu subjektivitu a zmluva o postúpení pohľadávky je absolútne neplatným právnym úkonom.

15. Podľa žalovaného prezentuje okresný súd v rozsudku neprijateľný názor, že nárok na náhradu nákladov je dôvodný od 28.4.2016 do 20.5.2016 vrátane amortizácie vozidla v sume 123,35 Eur. Poškodený má nárok na náhradu za zapožičanie vozidla iba počas doby opravy. Podľa faktúry č. 651964 trvala oprava vozidla od 2.5. do 20.5.2016, a preto žalobcovi nemohol vzniknúť nárok na náhradu nákladov za zapožičanie vozidla pred dňom 2.5.2016. Žalovaný namietal tiež tvrdenie, že nebol oprávnený krátiť poisťné plnenie o náklady, ktoré by vznikli poškodenému používaním vlastného vozidla vo výške 123,35 Eur. Podľa žalovaného možno náklady vynaložené za zapožičanie osobného automobilu považovať za skutočnú škodu, ktorú je škodca povinný nahradiť iba v rozsahu nutne a účelne vynaložených nákladov. Poškodený tak má nárok iba na skutočnú škodu, ktorá predstavuje jeho ušlý zisk. Maximálna suma týchto výdavkov predstavuje sumu zodpovedajúcu škode, ktorá bola odvrátená, čo by v danom prípade mal byť zisk za obdobie nájmu motorového vozidla. Suma náhrady výdavkov je limitovaná sumou odvracanej škody, a preto žalovaný postupoval správne, keď z poisťného plnenia odpočítal náklady, ktoré by poškodený vynaložil na používanie vlastného vozidla.

16. Žalovaný ďalej s prihliadnutím na ust. § 11 ods. 6, 7, 8 Zákona o PZP namietal priznanie úrokov z omeškania, ktoré je podľa jeho názoru v celom rozsahu nedôvodné. Žalovaný v trojmeseačnej lehote od oznámenia vzniku poisťnej udalosti splnil listom zo dňa 8.7.2016 podmienku, ktorá v zmysle § 11 ods. 8 tohto zákona vylučuje nárok na uplatnenie úrokov z omeškania. Eventuálny nárok na úroky z omeškania by mohol žalobcovi vzniknúť až vtedy, ak by žalovaný nesplnil poisťné plnenie po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody v zmysle § 11 ods. 7 Zákona o PZP. Totožný právny názor zaujal Krajský súd v Bratislave v uznesení vo veci sp.zn. 1Cob/244/2016 a v rozsudku sp.zn. 6Co/838/2014. Nemožno akceptovať názor okresného súdu, že oznámenie o plnení zo dňa 8.7.2016 je neurčité, keďže žalovaný náležite vymedzil dôvody svojho rozhodnutia. Ust. § 11 ods. 6 Zákona o PZP neuvádza, akým konkrétnym kritériám musí odôvodnenie zamietavého rozhodnutia zodpovedať a predpokladá iba písomné vysvetlenie dôvodov negatívneho rozhodnutia, čo oznámenie žalovaného spĺňa. Žalovaný rozporoval aj výšku priznaného úroku z omeškania. Okresný súd prijal záver, že sa jedná o obchodno-právny vzťah. Podľa žalovaného vznikol záväzkový vzťah medzi poisťníkom a žalovaným z poisťnej zmluvy a teda má charakter občiansko-právneho vzťahu. V občiansko-právnych vzťahoch je výška úroku z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyššia, ako základná úroková sadzba ECB, a preto by eventálne úroky z omeškania mohli predstavovať ku dňu 26.7.2016 iba sadzbu vo výške 5 %.

17. Žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaného cestou právneho zástupcu uviedol, že tvrdenia žalovaného ohľadom neplatnosti zmluvy o nájme a nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu považuje za nepreukázané a zjavne účelové. Vada v označení osoby, ktorá je účastníkom právneho úkonu, sama osebe nespôsobuje jeho neplatnosť. Práve za účelom odstránenia prípadných nejasností bol uzatvorený dodatok k zmluve o nájme, z ktorého vyplýva, že organizačná zložka podniku zahraničnej osoby konala v mene žalobcu. Aj z oznámenia o poisťnom plnení vyplýva, že aktívna legitímácia, ktorú žalovaný namietal, nemôže byť sporná, keďže sám žalovaný v rozhodnutí o ukončení likvidácie poskytol žalobcovi, resp. jeho organizačnej zložke plnenie na jeho účet. Neoddeliteľnú súčasť nájmovej zmluvy tvoria všeobecné obchodné podmienky, v ktorých je prenajímateľ jasne špecifikovaný ako SETCAR so sídlom Rychvald, Česká republika. Je nepravdivé tiež tvrdenie žalovaného, že zmluvu o postúpení pohľadávky uzatvorila organizačná zložka vo vlastnom mene, nakoľko v záhlaví tohto dokumentu sú jasne špecifikované obidve strany, ktoré zmluvu uzatvárali. Žalovaný poukázal na ust. § 13 ods. 5 OBZ, podľa ktorého je vedúci organizačnej zložky podniku alebo vedúci podniku zahraničnej osoby zapísaný do obchodného registra splnomocnený za podnikateľa robiť všetky právne úkony, týkajúce sa tejto organizačnej zložky alebo podniku. Keďže organizačná zložka nemá právnu subjektivitu, je nedeliteľnou súčasťou zakladajúcej zahraničnej osoby a všetky jej záväzky a dlhy sú súčasne záväzkami a dlhmi tejto osoby. Organizačná zložka koná v mene a na účet zahraničnej spoločnosti na základe zákonného zastúpenia zapísaného v obchodnom registri. Okresný súd tak správne vyhodnotil otázku vecnej legitímácie žalobcu. K neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky žalobca uviedol, že táto zmluva zastrešuje prevod práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne úhradu predmetnej faktúry, čo nie je v rozpore so zákonom. Zostáva zachovaný zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených za prenájom náhradného vozidla voči žalovanému a zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia tejto pohľadávky. Tvrdenia žalovaného o neexistencii pohľadávky či neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky sú preto neopodstatnené. V čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry, a teda aj ku vzniku škody. Takéto postúpenie pohľadávky podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu. Tvrdenie žalovaného, že prejav vôle účastníkov zmluvy smeroval najprv k postúpeniu pohľadávky a až následne k započítaniu vzájomných pohľadávok, považuje žalobca za nepodložené a účelové. V rámci zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený v rámci jedného dokumentu uhradil predmetnú faktúru za nájom a súčasne postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu. Podľa tejto dohody zanikli vzájomné pohľadávky zmluvných strán, konkrétne pohľadávka poškodeného voči žalobcovi, t.j. odplata za postúpenie pohľadávky a pohľadávka žalobcu voči poškodenému z titulu nájmovej zmluvy o nájme. K námietke ohľadom dôvodnosti výšky uplatňovanej istiny žalobca uviedol, že krátenie poisťného plnenia považuje za neoprávnené. V dôsledku poisťnej udalosti nemohol poškodený svoje vozidlo reálne užívať odo dňa 28.4.2016, nakoľko bolo po dopravnej nehode nepojazdné. Neoprávnený je tiež odpočet tzv. prevádzkových nákladov, ktorý predstavuje ničím nepodloženú úvahu žalovaného, ktorá nemá reálny základ ani právny rámec opodstatnenosti. Tvrdenie žalovaného ohľadom zmeny technickej hodnoty poškodeného vozidla je v logickej úvahe neprijateľné a nesprávne. V prípade takéhoto tvrdenia by bolo namieste tvrdiť, že práve v dôsledku dopravnej nehody došlo k znehodnoteniu motorového vozidla poškodeného, kedy aj v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR je zrejmé, že aj keď bolo vozidlo opravené, je na trhu jeho hodnota

nižšia v dôsledku poškodenia, akoby bola jeho hodnota v prípade uvádzania vozidla na predaj ako nebúraného. Naopak poškodený by mohol v tomto prípade zníženia hodnoty požadovať náhradu škody a nie naopak, ako to tvrdí žalovaný, že počas opravy, keď vozidlo neužíval, sa jeho hodnota neznižovala. Žalovaný počas konania nepreukázal svoje tvrdenia a nebol schopný relevantne vyvrátiť skutočnosti uvedené žalobcom, ktoré boli podložené listinnými dôkazmi. Skutočnosť, že sa okresný súd nestotožnil s argumentáciou žalovaného, neznamená, že by dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, alebo že by sa dopustil procesného pochybenia.

18. K otázke úroku z omeškania žalobca uviedol, že do omeškania s plnením poisťného plnenia v prípade, ak poisťovňa predmetné plnenie neoprávnené kráti alebo ho vôbec neprizná, sa možno dostať už po uplynutí 15 dní od rozhodnutia poisťovne o likvidácii poisťnej udalosti, nakoľko poisťovateľ, t.j. žalovaný, má zákonnú povinnosť v tejto lehote poskytnúť poisťné plnenie, avšak nie v akejkoľvek výške, ale v rozsahu, na aký má poškodený nárok. Moment, kedy sa poisťovňa dostala do omeškania, je tak nezávislý od rozhodnutia súdu, a to na rozdiel od určenia oprávnenosti žalovanej istiny a žalovanej výšky úrokov z omeškania, kde súd posúdi, či žalobcom uplatnený nárok je dôvodný. Pri určení začiatku plynutia omeškania súd len deklaruje už existujúci stav, nakoľko pohľadávka na náhradu vzniknutej škody existovala už pri rozhodnutí poisťovne o poskytnutí neoprávnené kráteného poisťného plnenia. Ak súd žalobu zamietne ako nedôvodnú, tak deklaruje oprávnenosť a zákonnosť výšky poisťovňou poskytnutého plnenia, z čoho vyplýva, že sa poisťovňa nemohla dostať do omeškania. Uplatnený úrok tak žalobca považuje za zákonný a dôvodný. Žalobca v tomto smere poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline vo veci sp.zn. 13Cob/110/2017, v ktorom krajský súd uviedol, že žalovaný bol v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku v rovine náhrady škody. Keďže v prípade vzťahu medzi poškodeným a poisťovňou ide o stret prevádzok dvoch podnikateľských subjektov, je namieste posudzovať náhradu škody v zmysle Obchodného zákonníka podľa § 261 OBZ. Žalobca preto okresným súdom priznanú výšku úrokov z omeškania považuje za správnu. Žalobca žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

19. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa žalovaný písomne nevyjadril.

20. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného podľa ust. § 379 v spojení s ust. § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP rozsudok okresného súdu v časti napadnutého výroku II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 280,85 Eur potvrdil ako vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP. V časti výroku II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 9% úrok z omeškania zo sumy 280,85 Eur od 26.7.2016 do zaplatenia a sumu 40,- Eur a vo výroku IV. o náhrade trov konania krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP a podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vrátil vec v tejto časti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

21. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia ústneho pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/46/2019-192 zo dňa 17.9.2019 s tým, že podľa ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bolo miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámené na úradnej tabuli krajského súdu a na webovej stránke tohto súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, v zmysle uvedeného uznesenia krajského súdu, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnemu vyhláseniu rozsudku Krajským súdom v Žiline, v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP.

22. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

23. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

24. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

25. Za aplikácie relevantných zákonných ustanovení bol rozsudok okresného súdu posudzovaný krajským súdom v zmysle odvolacích dôvodov žalovaného, ktorý namietal nesprávne skutkové zistenia a

nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. K tejto námietke vo vzťahu k časti napadnutého výroku II. rozsudku okresného súdu o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 280,85 Eur krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že ak žalobca v podanom odvolaní namietal skutkové závery okresného súdu, jeho námietka vo svojej podstate smeruje voči výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.09.2011, sp. zn. 3Cdo 204/2009, v zmysle ktorého ...„Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov“. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi účastníka (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého ...„dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.“. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie okresného súdu sa opieralo o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádzalo zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. Krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani jedna z týchto situácií v predmetnej sporovej právnej veci vo vzťahu k časti výroku II. rozsudku okresného súdu o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 280,85 Eur nenastala.

26. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že v prejednávanej veci nemohlo dôjsť ku vzniku škody na základe vzájomného zápočtu pohľadávok, keďže postupca EBER, s.r.o. v čase uzatvorenia zmluvy nemohol mať pohľadávku z titulu domnejšej náhrady škody voči žalovanému, ak neuhradil faktúru č. 2016223 za prenájom náhradného vozidla, a teda tvrdená škoda na jeho strane nevznikla. Krajský súd vo vzťahu k tejto odvolacej námietke žalovaného poukazuje na Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 11.7.2016 (č.l. 13, 13 rub spisu), ktorej predmetom bola pohľadávka postupcu EBER, s.r.o. vo výške 348,35 Eur z titulu jeho nároku voči poisťovni podľa § 4 zák. č. 381/2001 Z.z. v podobe nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 28.4.2016 na motorovom vozidle Mini Cooper. Predmetom tohto postúpenia bola pohľadávka poškodeného voči žalovanému, a to pohľadávka z poistného plnenia z titulu nároku voči poisťovni podľa uvedeného zákonného ustanovenia, teda pohľadávka zodpovedajúca nároku poškodeného voči žalovanému ako poisťovni. Predmetom postúpenia tak bola pohľadávka, čo zodpovedá zákonnému ustanoveniu § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou žalovaného, že by postupovaná pohľadávka neexistovala. Predmetom postúpenia bola pohľadávka na poistné plnenie, pozostávajúca z nákladov na nájom za užívanie náhradného motorového vozidla počas doby opravy poškodeného motorového vozidla, kedy vo vzťahu k tejto pohľadávke postupovanej poškodeným bol dlžníkom žalovaný. Krajský súd zvyrazňuje, že k úhrade nájomného poškodeným voči žalobcovi došlo formou započítania, čo predstavuje jeden zo spôsobov zániku záväzku, resp. jeden zo spôsobov úhrady peňažnej pohľadávky. Takýmto spôsobom bol preukázaný vznik a existencia škody na strane

poškodeného subjektu EBER, s.r.o., keď zo zmluvy o postúpení pohľadávky vyplýva, že sa vzájomné nároky žalobcu a poškodeného, a to nárok poškodeného za odplatu za postúpenie pohľadávky a nárok žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo navzájom započítavajú. Takýmto započítaním došlo k zmene majetkových pomerov na strane poškodeného EBER, s.r.o. v podobe straty jeho pohľadávky na poistné plnenie voči žalovanému, a teda ku vzniku škody v rozsahu zodpovedajúcom postupovanej pohľadávke na poistné plnenie. Zmluva o postúpení pohľadávky preto mala spôsobilý predmet postúpenia a ide o platný právny úkon, na základe ktorého žalobca nadobudol v postúpenom rozsahu pohľadávku na poistné plnenie voči žalovanému. Predmetom tohto postúpenia bol nárok poškodeného voči poisťovni, súčasťou ktorého bola náhrada nákladov za prenájom vozidla, ktorý nárok touto zmluvou bol postúpený žalobcovi. Poškodený bol v tomto kontexte veriteľom, pretože mal pohľadávku voči poisťovni z titulu poistnej udalosti, ktorú pohľadávku postúpil žalobcovi. Práve v dôsledku právneho úkonu započítania, ktorý je obsiahnutý v zmluve o postúpení pohľadávky, uzatvorenej medzi žalobcom a poškodeným, došlo k zmene, zmenšeniu majetkových pomerov a tým ku vzniku škody na strane poškodeného, ktorá pohľadávka bola predmetnou zmluvou postúpená žalobcovi. Uplatnená odvolacia námietka žalovaného v tomto smere preto nemôže obstať.

27. Žalovaný ďalej namietal, že okresný súd nesprávne vyhodnotil, že v prípade nájomnej zmluvy sa jedná o platný právny úkon. Žalovaný namietal, že absolútne neplatný právny úkon nie je možné zhojiť dodatočným schválením ani ho konvalidovať dodatočným odpadnutím dôvodu jeho neplatnosti. Krajský súd vo vzťahu k týmto námietkam žalovaného uvádza, že zmluvy o nájme v ich písomnom vyhotovení, tak ako sú založené na č.l. 7, 7 rub a 8 spisu, boli vyhotovené s označením prenajímateľa: SetCar, s.r.o., organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, Černík 386/4, 038 53 Turany, IČO: 47 790 857. Dňa 25.11.2016 boli k týmto zmluvám uzatvorené dodatky založené na č.l. 8 rub až 10 spisu, v ktorých je prenajímateľ označený ako: SetCar, s.r.o., so sídlom č. p. 816, 735 32 Rychvald, Česká republika, IČO: 278 50 991, podnikajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom SetCar, s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, so sídlom Černík 386/4, 038 53 Turany. Podľa týchto dodatkov vyhlásil prenajímateľ, že predmetné zmluvy o nájme uzatvorila v jeho mene jeho organizačná zložka s tým, že nájomca vyhlásil, že pri uzatváraní tejto zmluvy bol informovaný o tom, že prenajímateľ podniká na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky. Týmto dodatkom zmluvné strany zároveň upresnili označenie prenajímateľa v zmluvách o nájme v znení totožnom ako je označenie prenajímateľa v dodatku č. 1. Na základe uvedeného preto krajský súd konštatuje, že z dôvodu skutočnosti, že na písomne vypracovaných zmluvách o nájme je prenajímateľ označený ako organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, nie je možné konštatovať uzatvorenie zmluvy o nájme v písomnej forme z dôvodu, že takto označený prenajímateľ nemá právnu subjektivitu. V kontexte ustanovení § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú nájomnú zmluvu, však možno konštatovať, že nájomná zmluva pre svoju platnosť nevyžaduje písomnú formu. Na jej platnosť tak postačuje aj ústne dojednanie podstatných náležitostí tohto zmluvného typu, ktorými sú najmä predmet nájmu, nájomné a jeho výška. V kontexte uzatvorených dodatkov č. 1, ktoré boli podpísané medzi žalobcom ako prenajímateľom a EBER, s.r.o. ako nájomcom, je možné konštatovať, že k uzatvoreniu riadnych nájomných zmlúv na základe prehlásení obidvoch dotknutých zmluvných strán v tomto dodatku došlo ústnou formou, keďže je z tohto dodatku zrejmé, že zmluvné strany mali vedomosť o tom, že nájomná zmluva sa uzatvára s prenajímateľom, ktorým je zahraničná právnická osoba SetCar, s.r.o. so sídlom Rychvald, Česká republika, ktorá na území Slovenskej republiky podniká prostredníctvom organizačnej zložky. Neobstojí preto odvolacia argumentácia žalovaného, že sa jedná o absolútne neplatný právny úkon, ktorý by mal byť následne ďalšími úkonmi dotknutých zmluvných strán zhojený. Z predmetného vyhotovenia zmlúv o nájme a dodatkov č. 1 k týmto zmluvám možno konštatovať vôľu tak žalobcu, ktorý konal prostredníctvom organizačnej zložky, ako ak poškodeného uzatvoriť zmluvný vzťah, na základe ktorého poškodený užíval motorové vozidlo prenechané mu žalobcom za dohodnuté nájomné. Na vznik takéhoto právneho vzťahu zákon nevyžaduje jeho zachytenie v písomnej forme, a preto skutočnosť nesprávneho označenia prenajímateľa na písomnom vyhotovení predmetných zmlúv nemôže viesť k záveru, že by zmluva o nájme medzi žalobcom ako prenajímateľom a spoločnosťou EBER, s.r.o. ako nájomcom, nevznikla. Podstatným pre vznik týchto zmlúv je naplnenie zákonom vyžadovaných podstatných náležitostí tohto zmluvného typu, ktorými sú určenie predmetu nájmu a dojednanie nájomného, ktorá okolnosť okrem iného vyplýva aj z vystavenej faktúry č. 2016223. Medzi žalobcom ako prenajímateľom a poškodeným EBER, s.r.o. tak došlo k uzatvoreniu nájomných zmlúv, na základe ktorých poškodený užíval motorové vozidlá prenajaté od žalobcu.

28. Žalovaný ďalej v odvolaní namietal, že poškodený má nárok na náhradu za zapožičanie náhradného vozidla iba počas doby opravy poškodeného motorového vozidla, pričom podľa vystavenej faktúry trvala oprava tohto vozidla od 2.5.2016 do 20.5.2016, a preto nemohol vzniknúť žalobcovi nárok na náhradu nákladov za požičanie vozidla pred dňom 2.5.2016. K tejto námietke krajský súd uvádza, že pre posúdenie nutnosti a účelnosti bolo podstatné, že v dôsledku škodovej udalosti zavinenej klientom žalovaného nemohol poškodený používať svoje motorové vozidlo a na čas do opravy poškodeného vozidla si musel zapožičať náhradné vozidlo, čo bolo žalobcom v konaní preukázané. Náhradu nákladov vynaložených poškodeným účastníkom dopravnej nehody za náhradné motorové vozidlo je potrebné považovať za škodu súvisiacu a vyvolanú poistnou udalosťou - dopravnou nehodou, ktorej účastníkom bol poškodený, ktorý je právnym predchodcom žalobcu. V prejednávanej veci okresný súd pri posudzovaní nutnosti a účelnosti nákladov vzniknutých z titulu nájmu náhradného vozidla vychádzal z celkovej doby, počas ktorej bol poškodený práve v dôsledku poistnej udalosti obmedzený v užívaní svojho motorového vozidla. V konaní bolo nesporné, že ku vzniku škody došlo dňa 28.4.2016, pričom poškodené motorové vozidlo bolo prijaté do opravy dňa 2.5.2016. Doba, po ktorú bol poškodený v dôsledku poistnej udalosti obmedzený na užívaní svojho poškodeného motorového vozidla, tak nemôže byť obmedzená len na obdobie, počas ktorého sa realizovala oprava, teda od 2.5.2016 do 20.5.2016, ale predstavuje aj čas, ktorý nasledoval bezprostredne po poškodení motorového vozidla až do okamihu, kedy toto vozidlo bolo prijaté do opravy. Rozhodujúci je teda celkový čas obmedzenia poškodeného v užívaní jeho motorového vozidla, ktorý čas, tak ako to vecne správne konštatoval okresný súd, zahŕňal celé obdobie od vzniku poistnej udalosti, teda od 28.4.2016, až do dňa ukončenia opravy 20.5.2016. Po túto dobu bol poškodený EBER, s.r.o. nútený riešiť svoju situáciu zabezpečením si náhradného vozidla.

29. Žalobca tak v konaní v rozsahu priznanom okresným súdom preukázal ujmu, ktorá spočívala v tom, že poškodený vynaložil náklady na zapožičanie motorového vozidla, k zapožičaniu ktorého bol poškodený donútený práve vzniknutou poistnou udalosťou, ktorú nespôsobil, ale do ktorej sa dostal vinou klienta žalovaného. Poškodenému tak bol vnútený stav a za tohto nie dobrovoľného skutkového a právneho stavu, do ktorého sa poškodený dostal, si uplatnil voči žalovanému ako poistovní náhradu nákladov s touto situáciou vzniknutých, a to náhradu nákladov za požičanie motorového vozidla. Náhrada nákladov za používanie náhradného motorového vozidla len reparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti svoje motorové vozidlo používať. Pri posudzovaní účelnosti prenájmu motorového vozidla aj v kontexte celkovej dĺžky tohto nájmu je potrebné vychádzať predovšetkým zo skúmania reálnej možnosti poškodeného užívať svoje motorové vozidlo. Okresný súd tak vecne správne ustálil celkovú dobu nájmu, z ktorej vyplýva suma zodpovedajúca ujme poškodeného titulom nákladov spojených so zabezpečením náhradného motorového vozidla. Čo sa týka námietky žalovaného, že poistné plnenie je potrebné znížiť o náklady, ktoré by vznikli poškodenému používaním vlastného vozidla vo výške 123,35 Eur, uvádza krajský súd v zhode do súdom prvej inštancie, že žalovaný dôvodnosť tejto námietky v konaní nepreukázal. V konaní nebol preukázaný záver o existencii hmotno-právneho základu takéhoto postupu žalovaného a tvrdenie žalovaného ohľadom výšky týchto nákladov či poklese všeobecnej hodnoty poškodeného motorového vozidla, ku ktorému nemalo dôjsť v dôsledku jeho nepoužívania, nevyplýva zo žiadneho z vykonaných dôkazov. Zo strany žalovaného absentuje riadne skutkové či právne odôvodnenie takéhoto postupu. V zhode so súdom prvej inštancie poukazuje podporne krajský súd aj na okresným súdom citované závery vyplývajúce z rozsudku NS SR sp.zn. 2Obdo/48/2012.

30. Na základe uvedených zhodnotení preto pristúpil krajský súd k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti výroku II. tohto rozsudku okresného súdu, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 280,85 Eur, ako vecne správneho rozhodnutia podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

31. Žalovaný v ďalšej časti ním podaného odvolania namietal priznanie úrokov z omeškania, ktoré je podľa jeho názoru v celom rozsahu nedôvodné. Žalovaný argumentoval tým, že v trojmesačnej lehote od oznámenia vzniku poistnej udalosti splnil podmienku § 11 ods. 8 zákona o povinnom zmluvnom poistení, čo vylučuje nárok na uplatnenie úrokov z omeškania. Okresný súd vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na priznanie úroku z omeškania konštatoval, že oznámenie žalovaného o poistnom plnení nie je možné z hľadiska jeho obsahu považovať za náležité, riadne a teda úpravou § 11 ods. 6 písm. b) Zákona o povinnom zmluvnom poistení predpokladané poskytnutie písomného vysvetlenia poškodenému vo vzťahu k dôvodom, pre ktoré žalovaný odmietol poskytnúť alebo znížil poistné plnenie. Okresný súd tak z dôvodu nekonkrétnosti tohto oznámenia, ktoré dôvody zníženia poistného plnenia vymedzuje len

všeobecne a nie náležite a bez zrozumiteľnej konkretizácie, konštatoval, že žalobca dôvodne uplatnil úrok z omeškania v zákonnej sadzbe.

32. Krajský súd vo vzťahu k tejto časti odvolacej argumentácie žalovaného uvádza, že z ust. § 11 ods. 5 zák. č. 381/2001 Z.z. plynie povinnosť poisťovateľa poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie. V prípade, ak poisťovateľ túto svoju povinnosť podľa ods. 6 nesplní, je v zmysle ust. § 11 ods. 8 tohto zákona povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu. Zároveň platí, že v zmysle ust. § 11 ods. 7 tohto zákona je poisťovateľ povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia. V kontexte uvedenej zákonnej úpravy sa krajský súd nestotožnil s postupom súdu prvej inštancie, ktorý pri hodnotení dôvodnosti nároku žalobcu v časti o zaplatenie úroku z omeškania pristúpil k hodnoteniu obsahu oznámenia žalovaného zo dňa 8.7.2016 vo vzťahu k uvedeniu konkrétnych východísk odôvodňujúcich správnosť a dôvodnosť takéhoto postupu žalovaného pri znížení poistného plnenia. Z uvedených zákonných ustanovení neplynú žiadne bližšie konkrétne požiadavky na obsahové náležitosti písomného vysvetlenia dôvodov, pre ktoré bolo poistné plnenie žalovaným ako poisťovateľom znížené. Zákonodarca otázku vzniku nároku na zaplatenie úroku z omeškania viaže na splnenie či nesplnenie povinnosti poisťovateľa ohľadom dôvodov, pre ktoré odmietol alebo znížil poistné plnenie. Podľa tohto zákonného ustanovenia je poisťovateľ povinný len poskytnúť písomné vysvetlenie a toto doručiť poškodenému, čo v prejednávanom prípade žalovaný ako poisťovateľ v stanovenej zákonnej lehote splnil, na čo nemá vplyv rozsah či kvalita odôvodnenia postupu žalovaného ako poisťovateľa. Nie je preto namieste postup súdu prvej inštancie, ktorý viazal otázku vzniku nároku žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania na kvalitu odôvodnenia oznámenia žalovaného zo dňa 8.7.2016 o znížení požadovaného poistného plnenia. Krajský súd považuje za potrebné vo vzťahu k tejto otázke poukázať na vyvíjajúcu sa aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, konkrétne rozsudok sp.zn. 3Cdo 145/2017 zo dňa 22. novembra 2018 a rozsudok sp.zn. 1Cdo/212/2017 zo dňa 26.2.2019, v ktorých rozhodnutiach Najvyšší súd SR dospel k záveru, že poisťovateľ by sa do omeškania s plnením náhrady škody dostal až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradil v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z.z.

33. S ohľadom na uvedené závery pristúpil krajský súd k zrušeniu rozsudku súdu prvej inštancie v časti odvolaním napadnutého výroku II. tohto rozsudku, ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi okrem priznanej istiny tiež 9 % úrok z omeškania a sumu 40,- Eur ako paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Vo vzťahu k uplatnenej paušálnej náhrade je potrebné poukázať na skutočnosť, že nárok na jej vyplatenie je obdobne ako nárok na úroky z omeškania viazaný na omeškanie dlžníka. Bude preto potrebné, aby okresný súd, vychádzajúc z prezentovaných zhodnotení krajského súdu, opätovne vyhodnotil uplatnený nárok žalobcu, tak v časti úroku z omeškania ako aj v časti požadovanej paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a to s prihliadnutím na judikatúru Najvyššieho súdu SR, na ktorú bolo krajským súdom poukázané. Pokiaľ v rámci nového konania nedôjde ku kvalitatívne odlišnej zásadnej zmene skutkového a právneho stavu veci, bude súd prvej inštancie vychádzať z uvedených záverov odvolacieho súdu. S ohľadom na zrušenie rozsudku okresného súdu v dotknutej časti pristúpil krajský súd zároveň k zrušeniu tohto rozsudku v časti závislého výroku IV. o náhrade trov konania.

34. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

35. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.